

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.148 van 15 april 2013
in de zaak A. 201.035/X-14.745.**

In zake : Jan BLOMME
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Steve Ronse
 kantoor houdend te 8500 KORTRIJK
 President Kennedypark 6/24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de gemeente ARDOOIE
2. de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 juli 2011, strekt tot de
nietigverklaring van :
 - a. het besluit van 24 januari 2011 van de gemeenteraad van Ardooie houdende
definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan
“Roobeek-Eekhoutstraat”, en
 - b. het besluit van 5 mei 2011 van de deputatie van de provincieraad van
West-Vlaanderen houdende de goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan “Roobeek-Eekhoutstraat” van de gemeente Ardooie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De tweede verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord
ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend. De tweede verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 december 2012.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Griet Verschingel, die loco advocaat Steve Ronse verschijnt voor de verzoekende partij, en adjunct-adviseur Axel Van Rie, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker is eigenaar van een woonperceel aan de Oude Eeckhoutstraat waarop zich, tot tegen de achterste perceelsgrens, zijn woning bevindt (hierna: het woonperceel) en van het achteraan daarop aansluitende perceel dat kadastraal bekend is als nr. 176/t (hierna: het achtergelegen perceel). Het onbebouwde gedeelte van de voornoemde percelen is ingericht als een tuin die achteraan omzoomd is met hagen, struiken en bomen.

Volgens het bij het bij koninklijk besluit van 17 december 1979 vastgesteld gewestplan Roeselare-Tielt ligt het woonperceel in woongebied en het achtergelegen perceel in woonuitbreidingsgebied (hierna: het woonuitbreidingsgebied). Het achtergelegen perceel is het meest zuidelijke

perceel van het woonuitbreidingsgebied dat zich in het noorden uitstrekt tot achter de woonpercelen aan de Berlingmolenstraat.

4.1. Het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de gemeente Ardooie voorziet als bindende bepaling voor het woonuitbreidingsgebied een bestemming als open ruimte functie, namelijk gemeentelijk recreatie- en natuurgebied.

4.2. Zoals wordt aangegeven in de toelichtingsnota bij het bestreden uitvoeringsplan wordt de Roobeek die door het woonuitbreidingsgebied stroomt in het voornoemde structuurplan beschreven als potentieel waardevol. Er wordt geoordeeld dat de vallei van de Roobeek vanuit landschappelijk oogpunt vandaag al heel wat waarde herbergt en dat het voorkomen van kleine landschapselementen zoals knotwilgen, opgaande oeverbegroeiing en enkele drinkputten het geheel ecologisch gezien aantrekkelijk maken. Door het ontbreken van grote oppervlakten bos of vochtige gebieden in de gemeente (met uitzondering van 't Veld), maken de aanwezige kleine landschapselementen het belangrijkste deel uit van het natuurpatrimonium van de gemeente. Deze elementen hebben zowel een ecologische als landschappelijke functie. Nagenoeg alle elementen van de ecologische structuur (bomenrijen, boomgaarden, veedrinkpoelen...) zijn door de mens aangelegd. Behoud van deze elementen is dan ook vanuit cultuurhistorisch oogpunt wenselijk. Vanuit deze visie wordt voorgesteld een parkgebied te ontwikkelen ter hoogte van het oude voetbalveld en langs de oevers van de Roobeek. Bij de ontwikkeling van het gebied worden verschillende doelstellingen geïntegreerd nagestreefd, nl. ecologie, landschapsontwerp en recreatie. De realisatie van het parkgebied kadert eveneens binnen de idee van het ontwikkelen van een aantal open ruimte corridors die binnendringen in de kernbebouwing, om zo een aangename en groene leefomgeving te bewerkstelligen.

5. In 2010 neemt de eerste verwerende partij het initiatief om de hiervoor bedoelde bindende bepaling van het structuurplan uit te voeren in een ruimtelijk uitvoeringsplan "Roobeek-Eekhoutstraat" (hierna: het ruimtelijk

uitvoeringsplan). De bedoeling is het woonuitbreidingsgebied om te zetten in een zone voor natuurontwikkeling en recreatie, waar bijvoorbeeld ook een speelbos een plaats kan vinden. De noordelijke helft van deze zone zou een overdruk krijgen als zone voor waterbuffering, wat moet toelaten om een waterbufferbekken aan te leggen teneinde in de toekomst beter het hoofd te kunnen bieden aan problemen van wateroverlast die zich voordoen tot in de woonkernen van Ardooie.

6. Op 7 mei 2010 vindt over het ruimtelijk uitvoeringsplan een plenaire vergadering plaats.

7. Op 28 juni 2010 stelt de gemeenteraad van Ardooie het ontwerp van het ruimtelijk uitvoeringsplan voorlopig vast.

8. Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 19 juli 2010 tot 17 september 2010, dient onder meer de verzoeker een bezwaarschrift in, waarin hij het volgende stelt:

“Wij begrijpen dat het Ontwerp uitvoeringsplan voorziet om de bestemming van een gedeelte van ons perceel gelegen sectie B 1ste afdeling nr. 176/t (Oude Eekhoutstraat 3 te 8850 Ardooie) meer bepaald na de veertigste meter vanaf de Oude Eekhoutstraat (hierna het ‘Perceel’) te wijzigen van woonuitbreidingsgebied naar groenzone.

Wij wensen hierbij bezwaar aan te tekenen tegen het Ontwerp uitvoeringsplan op grond van de volgende elementen:

1. De argumentatie voor de wijziging van de bestemming van woonuitbreidingsgebied naar groenzone, met name het niet geschikt zijn voor het realiseren van een woonwijk aangezien het een recent overgestroomd gebied betreft, houdt geen steek voor wat het Perceel betreft. De familie Blomme bewoont het Perceel sedert 1950 en (ze) hebben in al die jaren noch overstromingen noch enig andere wateroverlast gekend op het Perceel.

2. Het Perceel leent zich tot woonzone gezien het grenst aan de Eekhoutstraat via een brede dreef.

3. De wijziging van bestemming tot groenzone leidt dan ook tot een serieuze ontwaarding van het Perceel. De bestemmingswijziging is bovendien niet gemotiveerd (gelet op (1) hierboven).

4. De groenzone komt tot tegen de gevel van onze woonst waardoor we onze privacy verliezen en inkijk krijgen. Er is geen buffering voorzien voor het vrijwaren van onze privacy zoals wel het geval is bij de omliggende percelen grond.

5. Het Perceel was eerder bebouwd en heeft nog steeds een stenen ommuring (al sinds vorige eeuw).

6. Alle houtblokken die bekomen worden bij het onderhoud van de tuin worden gestapeld op het Perceel.

Om bovenstaande redenen, wensen wij dat de huidige bestemming als woonuitbreidingsgebied van het Perceel behouden blijft”.

9. De gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna: Gecoro) van Ardooie beraadslaagt op 30 november 2010 over het plandossier, en beslist over het bezwaarschrift van de verzoeker hetgeen volgt:

“De waterproblematiek stelt zich niet enkel en alleen voor één perceel. Volgens de recente kaarten is het woonuitbreidingsgebied aangeduid als recent overstroomd gebied en overstromingsgevoelig gebied. Bij hevige neerslag heeft de kern van Ardooie eveneens te maken met wateroverlast. Om deze problemen aan te pakken wenst de gemeente in samenspraak met de provinciale dienst waterlopen West-Vlaanderen enkele overstromingsgebieden aan te leggen langs de Roobeek. De keuze van de locatie en de huidige waterproblematiek werd duidelijk gemotiveerd in de motiveringsnota.

Voor wat betreft privacy en inkijk zal in geval van woningbouw de schending van de privacy nog veel groter zijn. Op de luchtfoto is nu reeds een buffering te zien op het huidig perceel zodat inkijk niet mogelijk is.

De beleidsvisie werd reeds vastgelegd in het goedgekeurd Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan. Bij de bindende bepalingen staat vermeld: ‘Het woonuitbreidingsgebied Berlingmolenstraat-Groenboomgaardstraat krijgt een bestemming als park- en recreatiegebied’. Dit GRUP is de uitvoering van deze bindende bepaling.

Het feit dat het perceel reeds bebouwd was in de vorige eeuw doet hier niets ter zake.

Het stapelen van houtblokken is niet toegelaten in een woonuitbreidingsgebied dat uitsluitend bestemd is voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening niet heeft beslist. Het gedeelte gelegen in woongebied van perceel 176/t is groot genoeg om hout te stapelen.

Besluit:

Bezwaarschrift 1 werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard”.

10.1. Op 24 januari 2011 stelt de gemeenteraad van Ardooie het ruimtelijk uitvoeringsplan definitief vast. Dit is het eerste bestreden besluit, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de gemeenteraad instemt met de bespreking van de bezwaarschriften door de Gecoro.

10.2. De specifieke stedenbouwkundige voorschriften van het ruimtelijk uitvoeringsplan regelen in artikel 3 een zone voor natuurontwikkeling & recreatie (donkergroen) en in artikel 5 een zone voor waterbuffering (blauwe arcering).

De hoofdbestemming van de zone voor natuurontwikkeling & recreatie (artikel 3) is de ontwikkeling en het herstel van de natuur en het natuurlijk milieu, zone voor speelbos of speelruimte voor zover de landschappelijke en ecologische waarden niet worden aangetast en groene ruimte voor de ontwikkeling van toegankelijk bos- of natuurgebied. Binnen de laatstgenoemde zone worden werken die nuttig zijn voor de waterbeheersing, reliëfwijzigingen in functie van de optimalisatie van het waterbergend vermogen en desgevallend bijkomende waterbuffering toegelaten.

De hoofdbestemming van de zone voor waterbuffering (artikel 5) is de creatie van een waterbufferbekken en bijhorende infrastructuur “in geval de waterstand te hoog wordt op de Roobeek, ter hoogte van de Berlingmolenstraat”.

10.3. De noordelijke helft van het woonuitbreidingsgebied, achter de woonpercelen aan de Berlingmolenstraat, wordt in het ruimtelijk uitvoeringsplan donkergroen ingekleurd met een overdruk van blauwe arcering en krijgt de vermelding “art. 3 + 5”. De zuidelijke helft van het woonuitbreidingsgebied, met daarin aan de zuidgrens het achtergelegen perceel, wordt donkergroen ingekleurd met de vermelding “art. 3”.

11. Op 26 april 2011 stuurt de verzoeker een brief aan de tweede verwerende partij waarin hij vraagt om het achtergelegen perceel uit de afbakening van het ruimtelijk uitvoeringsplan te lichten, minstens om de bestemmingswijziging niet goed te keuren.

12. Op 5 mei 2011 keurt de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen het ruimtelijk uitvoeringsplan goed. Dit is het tweede bestreden besluit.

13. Op 9 mei 2011 antwoordt de tweede verwerende partij op de voornoemde brief (randnr. 11). In het antwoord wordt erop gewezen dat de Gecoro de bezwaren “op een correcte en afdoende manier” heeft behandeld en dat het ruimtelijk uitvoeringsplan geen onteigeningsplan omvat zodat “het huidige feitelijke gebruik van het perceel (vertuind woonuitbreidingsgebied) niet onder druk (zal) komen te staan”. Enkel bij eventuele plannen in de richting van bebouwing zal de eigenaar dit niet langer kunnen realiseren. De tweede verwerende partij besluit dat hier anders een geïsoleerd stukje woonuitbreidingsgebied zou blijven bestaan zonder potenties (slechte ontsluiting, tweede bouwlijn, strikte bepalingen i.v.m. aansnijden van woonuitbreidingsgebieden) wat “een (planologisch) onduidelijke situatie” zou doen ontstaan die “met het RUP eenduidig wordt uitgewerkt”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

14. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 §2, tweede lid van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna: decreet integraal waterbeleid), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de gemeente Ardooie.

Volgens de verzoeker blijkt zowel uit de bestreden besluiten als uit de bestemmingsvoorschriften en de toelichtingsnota de wil om onder meer in het achtergelegen perceel een waterbuffering te voorzien.

De verzoeker wijst erop dat slechts een deel van het woonuitbreidingsgebied in overstroomd of overstroombaar gebied ligt. Hij noemt het onaanvaardbaar dat zijn gronden die niet in overstroomd of overstroombaar gebied liggen, komen te liggen in een zone die net dient voor waterbuffering en die aldus vermag te overstromen. Volgens de verzoeker komt de laatstgenoemde

zone tot aan de gevel van zijn vergunde en bestaande woning. Zijn tuin wordt geslachtofferd op het vlak van waterbeheersing.

Volgens de verzoeker kan er gesproken worden van een schending van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, want daarin is van een herbestemming naar een zone voor waterbuffering totaal geen sprake, al zeker niet wat het achtergelegen perceel betreft.

De verzoeker heeft op het heikel punt van de creatie van een waterbuffering tot tegen zijn gevel gewezen in zijn bezwaarschrift, doch hierop is vanwege de verwerende partijen geen zinnig antwoord gekomen.

De verzoeker meent verder dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden nu de plannende overheid een niet-overstroomd en niet-overstroombaar gebied opoffert om waterbuffering mogelijk te maken, en dit tot tegen de gevel van een bestaande en vergunde woning.

Tot slot stelt de verzoeker dat er kan gesproken worden van “een schending van de watertoets” nu de verwerende partijen er wetens en willens voor kiezen een overstroombaar gebied te creëren tot tegen de gevel van zijn woning. Dit element diende in een voldoende watertoets onmiskenbaar aanbod te komen, hetgeen evenwel bij lezing van de bestreden beslissingen niet is gebeurd.

15. In haar memorie van antwoord stelt de tweede verwerende partij dat de stelling van de verzoeker geen steek houdt, omdat nazicht van het plan onmiskenbaar leert dat de zone voor waterbuffering, aangeduid door middel van een blauwe overdruk, zich hoegenaamd niet uitstrekt tot tegen de achtergevel van de woning van de verzoeker.

De tweede verwerende partij stelt verder dat de Gecoro het bezwaarschrift afdoende beantwoordt heeft en dat de verzoeker geen tuin mag hebben in woonuitbreidingsgebied.

Tot slot meent de tweede verwerende partij dat het de verzoeker te doen is om een verlies van bouwgrond. Dat het woonuitbreidingsgebied niet zou worden aangesneden voor woningen stond evenwel reeds vast bij aannemen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.

16. In zijn memorie van wederantwoord voert de verzoeker aan dat het gegeven dat een overdruk op geruime afstand van de gevel van zijn woning wordt gecreëerd, de gegrondheid van het middel niet doet wankelen. Door de bestemmingswijziging wordt het achtergelegen perceel immers ingekleurd als potentieel overstromingsgebied. Concreet betekent dit dat, door deze inkleuring, er niets aan in de weg staat om -bijvoorbeeld aan de hand van nivellering- bij overstroming het achtergelegen perceel onder water te laten staan ter vrijwaring van de ruimere omgeving.

17. In haar laatste memorie benadrukt de tweede verwerende partij dat de zone voor waterbeheersing geenszins tot aan de woning van de verzoeker reikt.

Beoordeling

18. Het uitgangspunt van het middel is dat het achtergelegen perceel door het bestreden uitvoeringsplan tot zone voor waterbuffering, of zoals de verzoeker het in de memorie van wederantwoord uitdrukt, tot “potentieel overstromingsgebied” wordt bestemd.

19. Er moet worden vastgesteld dat het achtergelegen perceel gelegen is binnen de zuidelijke helft van het woonuitbreidingsgebied die door het bestreden uitvoeringsplan tot zone voor natuurontwikkeling & recreatie wordt bestemd en geenszins tot zone voor waterbuffering.

20. Het uitgangspunt van de verzoeker kan verder geen steun vinden in het enkele feit dat er in de zone voor natuurontwikkeling & recreatie bepaalde waterbeheersingswerken toegelaten zijn (randnr. 10.2).

21. Het uitgangspunt van het middel mist feitelijke grondslag.

22. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

23. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

24. De verzoeker stelt vooreerst dat door het bestreden uitvoeringsplan zijn woning en zijn tuin zonder meer planologisch van elkaar worden gescheiden. In tegenstelling tot onder de gewestplanbestemming, alwaar de tuin in woonuitbreidingsgebied lag (hetgeen nog enigszins aansloot bij het woongebied alwaar de woning in ligt), krijgt de tuin thans een totaal andere bestemming.

De verzoeker vervolgt dat hij erop mocht vertrouwen dat bij zulke belangrijke en ingrijpende wijziging van de bestemming zijn woning voldoende zou betrokken worden. Minstens zou toch duidelijk moeten zijn, zeker na de indiening van zijn bewaarschrift en zijn schrijven aan de deputatie, waarom het onontbeerlijk is om het achtergelegen perceel te herbestemmen en aldus te scheiden van de woning zelf. Dit is in casu evenwel totaal niet het geval. De verzoeker noemt het opvallen dat nergens anders binnen het bestreden uitvoeringsplan dergelijke scheiding van een woning en tuin voorkomt.

De verzoeker wijst erop dat hij in zijn schrijven aan de deputatie heeft aangehaald dat het kennelijk onredelijk en kennelijk disproportioneel is om een speelbos of een overstromingsgebied te realiseren tot tegen de gevel van hun woning. Zoals in het eerste middel al aangetoond, kan het waterbeheersingselement geen afdoende motivering zijn om de tuin planologisch te scheiden van de woning.

Volgens de verzoeker kan in het volledige administratieve dossier geen enkele reden teruggevonden worden waarom de tuin van verzoeker planologisch diende afgeknipt te worden -middels een nieuwe bestemming compleet vreemd aan wonen- van de rest van zijn woonperceel. Minstens moet worden vastgesteld dat de mogelijke argumenten hiertoe die in het administratief dossier kunnen worden teruggevonden, niet voldoende zijn.

Volgens de verzoeker wordt ten aanzien van het in zijn bezwaarschrift geuite bezwaar van mogelijke schending van de privacy “vrij gratuit gesteld” dat woningbouw voor nog meer schending van de privacy zou zorgen. Vooreerst is dit manifest onjuist nu een woning, voor zover vergunbaar, zodanig zou kunnen worden geconcipieerd dat inkijk en afname van zonlicht tot een aanvaardbaar minimum beperkt worden, maar verder maakt deze weerlegging geen concreet antwoord uit op het bezwaar.

Ten aanzien van het antwoord van de tweede verwerende partij (randnr. 13) stelt de verzoeker vooreerst dat een onteigening van het achtergelegen perceel nadien nog steeds mogelijk is. Het gegeven dat bij een niet-opname een stuk woonuitbreidingsgebied zou ontstaan zonder potenties is ten andere onjuist. Van een slechte ontsluiting is in casu totaal geen sprake gelet op de bestaande verharde wegenis die recht naar het tuingedeelte loopt vanaf de openbare weg. Ook is, zoals blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State bouwen in de tweede lijn juridisch absoluut niet onmogelijk. Artikel 5.1.1 van de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen biedt volgens de verzoeker wel degelijk mogelijkheden om een zogenaamd restperceel in woonuitbreidingsgebied aan te snijden voor woningbouw.

Tot slot benadrukt de verzoeker dat het voor een bestaande woning onleefbaar is om te maken te krijgen met een waterbufferingsfunctie tot tegen de bestaande gevel, zoals het evenzeer onleefbaar is om te maken te krijgen met een speelbosfunctie tot tegen de woning.

De verzoeker besluit dat, in het licht van de door hem ingediende bezwaren en opmerkingen, de beslissing tot herbestemming kennelijk onredelijk is.

25. In haar memorie van antwoord voert de tweede verwerende partij vooreerst aan dat de eigendom van de verzoeker nu reeds in twee bestemmingen is opgedeeld. Er is voor geopteerd de contouren van het uitvoeringsplan te laten samenvallen met de bestemmingen zoals afgebakend op het gewestplan, wat onmiskenbaar bijdraagt tot de gebruiksvriendelijkheid ervan.

Overigens is de verzoeker zeker niet de enige die als gevolg van het bestreden uitvoeringsplan geconfronteerd wordt met een opdeling van zijn eigendom.

Volgens de tweede verwerende partij kon het voorstel van de verzoeker om het achtergelegen perceel uit het uitvoeringsplan te houden, niet worden aangenomen teneinde geen onduidelijke planologische situatie te creëren.

Ten aanzien van de beschouwingen van de verzoeker over het bouwen in de tweede bouwlijn stelt de tweede verwerende partij dat het feit dat iets niet onmogelijk is nog niet betekent dat dit ruimtelijk ook de beste keuze is. Volgens de tweede verwerende partij brengen die beschouwingen de ware bedoelingen van de verzoeker aan het licht. Het feit dat de persoonlijke visie van de verzoeker op de ontwikkeling van het achtergelegen perceel niet strookt met de visie van de plannende overheid volstaat echter niet om tot vernietiging van het uitvoeringsplan aanleiding te geven.

Voorts stelt de tweede verwerende partij dat de stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden uitvoeringsplan garant staan voor de vrijwaring van de privacy en het leefgenot van de verzoeker. Zo wordt bepaald dat het groen karakter in het speelbos moet prevaleren en hiertoe enkel beperkte lokale reliëfwijzigingen kunnen worden aangebracht.

De tweede verwerende partij benadrukt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat er van een schending van de materiële motiveringsplicht geen sprake is. Dat de voorziene speelbosfunctie onleefbaar zou zijn voor de verzoeker is sterk overdreven.

Tot slot stelt de tweede verwerende partij dat de verzoeker enkel de opportuniteit van het bestreden uitvoeringsplan betwist. Dit plan is evenwel niet kennelijk onredelijk en kan de marginale toetsing doorstaan.

26. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat, in weerwil van hetgeen de tweede verwerende partij voorhoudt, de contouren van het gewestplan niet samenvallen met deze van het bestreden uitvoeringsplan. Er wordt wel degelijk afgeweken van het gewestplan wat betreft de karteling aan de westzijde. Het gegeven dat het voorstel van verzoeker niet kon worden aangenomen omdat het aanleiding zou geven tot een onduidelijke planologische

situatie, strookt dan ook niet met de werkelijkheid en is daarenboven een a posteriori redenering.

Volgens de verzoeker beperkt de tweede verwerende partij zich tot het a posteriori wijzen op het groen karakter van het speelbos en de mogelijke beperkte lokale reliëfwijzigingen. De verzoeker meent dat nergens een afdoende motivering blijkt omtrent zijn grieven. Hij stelt vast dat zijn geuite vrees van schending van zijn privacy niet wordt beantwoord.

27. In haar laatste memorie benadrukt de tweede verwerende partij dat niet wordt betwist dat het bestreden uitvoeringsplan uitvoering geeft aan het bindend en richtinggevend gedeelte van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. De verzoeker vraagt een aanpassing van het plangebied omwille van het feit dat hij een tuin heeft aangelegd in het woonuitbreidingsgebied en hij deze wenst gevrijwaard te zien. Volgens de tweede verwerende partij hoeft het geen betoog dat deze beweegreden niet te rijmen vallen met de afwijkingsmogelijkheden ten aanzien van het bindend of richtinggevend deel van het structuurplan zoals voorzien door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Door in te gaan op de vraag om de tuin niet op te nemen binnen de contouren van het uitvoeringsplan zou de huidige bestemming woonuitbreidingsgebied onverkort blijven gelden en zou voorrang worden gegeven aan een feitelijke bestaande toestand die strijdig is met de geldende voorschriften.

Beoordeling

28. In zoverre de verzoeker zich beroept op (het uitgangspunt van) het eerste middel wordt verwezen naar de hiervoor gedane beoordeling van dat middel.

29.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat het bestreden besluit moet worden gedragen door rechtens verantwoorde motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier.

29.2 Als annulatierechter is de Raad van State belast met een wettigheidstoezicht. Het komt hem niet toe het feitenonderzoek in de behandelde zaak over te doen en in de plaats van de plannende overheid te oordelen over de opportuniteit van een bestemmingswijziging.

29.3. Bij het vaststellen van bestemmingen in ruimtelijke uitvoeringsplannen is de overheid er niet toe gehouden de op dat ogenblik bestaande toestand in het plan te bevestigen en te bekrachtigen. De plannen zijn namelijk toekomstgericht en kunnen stedenbouwkundige voorschriften vastleggen die afwijken van de bestaande toestand.

30. Het bestreden uitvoeringsplan bestemt het woonuitbreidingsgebied waarin het achtergelegen perceel gelegen is tot zone voor natuurontwikkeling & recreatie.

31. Er moet worden vastgesteld dat de verzoeker het motief voor de voornoemde herbestemming zoals dat uit de toelichtingsnota blijkt (randnr. 4), met name het behoud en het versterken van de vanuit landschappelijk en ecologisch oogpunt waardevolle vallei van de Roobeek om een groene leefomgeving te creëren, niet bekritiseert.

32. Zoals in het middel pleit de verzoeker er in zijn tijdens het openbaar onderzoek ingediend bezwaarschrift (randnr. 8) voor om, in plaats van het achtergelegen perceel een groene bestemming te geven, dit perceel aan te snijden voor woningbouw.

33. De Gecoro heeft het bezwaar van de verzoeker in verband met zijn privacy weerlegd door erop te wijzen dat een woonbestemming voor het achtergelegen perceel nadeliger zou zijn voor diens privacy dan een groenbestemming. In het licht van de in randnummer 32 gedane vaststelling is deze weerlegging, anders dan de verzoeker dit ziet, niet kennelijk onredelijk.

34. De kritiek van de verzoeker dat het meer aangewezen zou zijn om het achtergelegen perceel aan te snijden voor woningbouw, in plaats van het een groene bestemming te geven, komt neer op opportunitetskritiek, waarover het, zoals hiervoor (randr. 29.2) gesteld, de Raad van State niet toekomt te oordelen. Hetzelfde geldt, zoals de tweede verwerende partij terecht opmerkt, voor de bewering van de verzoeker dat het onleefbaar zou zijn om geconfronteerd te worden met een speelbos tot tegen de woning.

35. Noch uit het gegeven dat “dergelijke scheiding tussen een woning en tuin nergens anders voorkomt”, noch uit de aanwezigheid van “een bestaande verharde weg”, noch uit de stelling van de verzoeker dat “bouwen in de tweede lijn juridisch absoluut niet onmogelijk” is, blijkt de kennelijke onredelijkheid van het in randnummer 31 aangehaalde motief.

36. Het blijkt niet dat de plannende overheid zich bij de voornoemde herbestemming gesteund zou hebben op een kennelijk onredelijk motief.

37. Het tweede middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien april 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Pierre Lefranc